

et Tidspunkt, hvor de har ondt ved i øvrigt at klare sig, fordi deres Produktion er forringet, men det er ikke i Overensstemmelse med Grundværdiskattens Væsen at gøre en saadan Forskel, og da Formaalet i den kommende Tid vil blive at afløse Ejendoms-skyld med Jordskyld, som skulde falde absolut ensartet paa enhver Jord med samme Beliggenhed og uanset Grundens eller Loddens Størrelse, er det uheldigt at indføre i Ejendomsskylden en ny Vilkaarlighed, thi da Ejendomsskylden til sin Tid som det bestaaende vil blive den, hvorfra man gaar ud ved Sammenligning mellem den nye Jordskyld og den gamle Ejendomsskyld, kan Forskellighederne i Ejendomsskylden kun virke til at vanskeliggøre Indførelsen af den rene Jordskyld. Jeg skal ikke bebude noget Ændringsforslag til dette Punkt, men har villet fremdrage Spørgsmaalet. I Fjor blev den samme Fejl begaaet, men i en værre Form: Man glemte da at tage de ubebyggede Ejendomme fra. Man har i Aar været opmærksom paa, at Fritagelsen kun skal gælde de bebyggede Ejendomme, men efter § 1 af i Fjor gælder den alle Ejendomme, hvis Vurdering er under 10 000 Kr.

Angaaende Overskyldraadets Medlemsantal har jeg udtalt, at jeg finder det rimeligt at støtte den højtærede Ministers Forslag. Jeg hørte i Gaar, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) mente, at vi kunde nøjes med de 4, om hvilke der stilles Forslag af Overskyldraadet. Jeg tror, at Overskyldraadets Opgaver vil blive saa store og betydningsfulde i de kommende Aar, at den Forøgelse af saavel Arbejdskraft som Anskuelse, der bliver tilført Raadet ved, at vi vælger 8 i Stedet for 4, kan blive fornøden, og efter de Udtalelser, der er fremsatte af det ærede Medlem, som talte paa de Konservatives Vegne, forventer jeg i saa Henseende at faa Tilslutning fra ham. Jeg finder det ogsaa naturligt, at man forøger Honoraret til de i Overskyldraadet arbejdende, saavel Vurderingsmændene som de tilkaldte sagkyndige. Dog ønsker jeg ikke at give min Tilslutning til, at der ligefrem ansættes flere faste Embedsmænd af saakaldte sagkyndige.

Bestemmelsen i § 6, hvorefter man ved Ejerskifte forpligtes til at meddele Overskyldraadet Størrelsen af Købesummen og Maaden, hvorpaa den berigtiges, Prioritetsforholdene m. m., samt hvorvidt Besætning eller andet Løsøre er medfulgt i Handelen, vil utvivlsomt faa praktisk Betydning for Overskyldraadet, saaledes at dette bliver til enhver Tid holdt à jour med, hvilke Ejendomme der er i Handelen, og

under hvilke Forhold samt til hvilke Priser Omsætningen finder Sted.

Til de andre foreliggende Lovforslag om direkte Skatter vil jeg kun gøre en Bemærkning som Supplement til de af Ordføreren for vort Parti i Gaar fremsatte Betragtninger, hvilke jeg i Hovedsagen deler. Jeg kan forstaa, at man finder det irrationelt, at den Mand, der har solgt sin Ejendom, Forretning eller Fabrik i Aaret 1918 og derved indkasseret en betydelig Formuestigning, skal lade denne Formuestigning indgaa som skattepligtig Indtægt. Ved første Øjekast synes det at være baade irrationelt og uretfærdigt, thi det kan ikke bestrides, at man med nogen Ret kan sige, at den Mand, som ikke har solgt, jo ogsaa har haft en virkelig Formuestigning i Kraft af Højkonjunkturen, og at den Omstændighed, at han ikke har ladet denne Formuestigning træde frem som rede Penge, fordi han ikke har solgt, kan tilsyneladende betragtes som en ringe Gradsforskel, naar man sammenligner ham med den Kollega, som har solgt. Der er neppe Tvivl om, at de allerfleste, som har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, gerne vil ramme ogsaa de Formueforøgelser, der kun konstateres paa Papiret, stærkere end hidtil, men dertil sigter jo ogsaa Lovforslaget om Tillæg til Lov om Formueskat til Staten, saa i saa Henseende er der ikke nogen Forskel mellem den højtærede Finansministers Opfattelse, saaledes som den er udtrykt i Lovforslaget, og den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har. Da Formueskatten imidlertid beregnes paa Grundlag af Ejendomsskyldsætningen, vil man forstaa, at den Formueforøgelse, som har fundet Sted hos Indhavere af Landbrug, Forretning eller Fabrikker, der ikke har været Genstand for Salg siden 1916, da Skyldsætningen fandt Sted, kun har været meget ringe eller slet ingen. Det vilde derfor kun være af ringe praktisk Betydning at søge at ramme ogsaa disse Virksomheder med en forøget Skat udover den, der foreligger i den forøgede Formuebeskatning. Efter min Mening ligger der imidlertid ikke en Gradsforskel, men en Væsenforskel i dette, om man har den tvivlsomme Tilfredsstillelse at se sine Værdier forøgede paa Papiret, eller om man realiserer sine Værdier og indkasserer en virkelig Pengegevinst, thi den sidste er i disse Aar indhøstet under Højkonjunkturer, og formentlig har dette til Følge en varig Formueforøgelse hos vedkommende Sælger, især hvis vedkommende trækker sig tilbage medtagende hele Fordelen af Højkonjunkturerne.